

מצאתי קים

איש לא יעלה על דעתו שיש בבית מר פינחס ספיר בכפר-סבא כספת פרטית, ובה מיליוני דולארים במזומנים, שהם הקרן החשאית של המערך.

פשוט אין צורך.
כבר נודע ברבים כי מר ספיר מחזיק בקרן פרטית למטרות צדקה, שבה הצטברו כבר כמה מאות מיליוני לירות. לא נמסר איך וממי נתקבלו המיליונים, באילו שיטות ותמורות אילו הבטחות אוסף מר ספיר את הכסף, איך הוא מוציא את הכסף, ואיזו ביקורת יש עליו. לעומת זאת נתגלה בפרשת אוטוקארס שמיפעל פרטי למכוניות שילם מאות אלפי לירות למוסד השייך לפלג המיפלגתי שאליו השתייך שר-התחבורה. בפרשת תל-גיבורים נתברר שבזוג בית-חולים שילמו תרומה נכבדה למוסד הקשור במיפלגתו של שר-הבריאות. בפרשת דן נתגלה שהקואופרטיב שילם תרומות להגנת-ההירות, שנציגה כיהן כיו"ר ועדת-הכלכלה (האחראית לתחבורה) בכנסת. וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'.

בישראל אין מוכרים כהונה של שגריר. אין צורך. כל העשירים וכל המיפיעלים תלויים בכל יום בחסדו האישי של מר פינחס ספיר, והכל יודעים שכדאי, בהחלט כדאי, להיעתר לכקשו תיו.
ב-1965 נמסר כימעט רשמית שהמערך הוציא כ-350 מיליון ל"י (לירות של אז) על מערכת-הבחירות שלו. זהו סכום אגדתי אפילו במושגיו של ריצ'רד ניקסון. **מניין בא הכסף?**
ב-1 בינואר 1973 נכנס לתוקפו חוק האוסר על המיפ"ג לנות לקבל תרומות מתאגידים ישראליים. מבקרה-המדינה מפקח על הוצאות-הבחירות. כימעט כמו באמריקה, אבל מותר למיפלגות לקבל מאות מיליוני לירות מתאגידים בחו"ל, ואין כל איטור על הוצאת מיליונים על פעולות שאינן מסוגלות רשמית כהוצאות בחירות". ובהשוואה למר פינחס ספיר, שר-המיסחר לשעבר של ארצות-הברית דומה לאצבעוני.

א כל נניח ששני הצעירים הנ"ל ייתפסו מחר ויעלמו מהחיים. נניח גם שנתגלתה כספת מלאת דולארים שחורים בכספת של עסקן בכיר במערך.
האם תרעש הכנסת? האם תמנה ועדת-חקירה פרלמנטרית, בראשות איש האופוזיציה, שתזמין את ראשי מנגנון המערך לעדות בשבועה בפומבי?
עצם המחשבה מצחיקה.

הח"כ הטרדן יעלה הצעה לסדר-היום. הוא יגמק אותה במשך 15 דקות. שר-המישפטים ישיב שזהו טכסיס בחירות שקוף של האופוזיציה. אל לה לכנסת לעסוק בשטיות מעין אלה. בהרמת-ידיים אוטומטית תוריד מליאת הכנסת את ההצעה מסדר-היום, ברוב של 13 נגד 7. **אבל נניח ששר-המישפטים יסכים בכל זאת להעברת ההצעה לוועדת-הפנים.**
זו תשמע פרטים מפי דובר המישרה. אין לה סמכות וחשק להזמין עדים, וישיבותיה סגורות. היו"ר שלה, ח"כ מרדכי טורקיס (המערך), ינסח את המסקנות. לאמור: נתגלו פגמים מסויימים בפעולת המישרה ומבקרה-המדינה, אך אלה אינם גובעים מדון. המסקנות יתקבלו ברוב של 15 (המערך, גח"ל והמפד"ל) נגד 4. אנשי הרוב יובלחו. דקה לפני ההצבעה, מן המיזנון ומחדרי-המנוחה, בזה יפתיים הטיפוזה הפרלמנטרי.

א כל העיתונות! הנה, העיתונות! היא לא תיתן מנוח!
בוודאי שזוא. למחרת הפרשה, יתפרסמו ככל העיתונים ידיעות בעמוד האחרון, כותרת עץ שלושה טורים.
עיתון אחד יפרסם סידרה של שלושה מאמרים על השערוריה. הוא ימתח ביקורת חריפה על טיפול המ"י שלה. המישרה והכנסת.
בגלל סידרה זו, יעברו שאר העיתונים על המשך הפרשה בקולות. מקובל בארץ שאין עיתון נוגע בפרשה שנתפרסמה לראשונה בעיתון אחר.
חודש אחרי גילוי הפרשה יחזרו אותו עיתון לעניין במאמר ראשי, ויביע צער על כך שלא נערכה חקירה מקיפה, ולא הוסקו המסקנות המתבקשות.
בזה יפתיים הטיפוזה העיתונאי.

כ נוחגת חברה מבוגרת, המשגשגת בחממה הנוחה של השחיתות הכללית, היודעת שאין להפריז בגינוי נים דמוקרטיים.
בקיבוץ, ישראל 1973.
כמה מורה, לעומת זאת, תגובת האמריקאים! מסעי צלב בעיתונות, קירות מישרתיות, מהומה בקונגרס, זעזועים בבית הלבן, **כמש מנוחך!**

האונתסטר פרטית, ולהתיר רק ציתות מטעם המישרה ושרותי-הביטחון. בתנאי שבכל מיקרה יתקבל מראש אישור של שופט או קצין בכיר.

כשמסר דב יוסף את תפקידו ליעקב-שמרון שפירא, מתה גם הצעת-החוק. היא פשוט לא הובאה לדיון, ושבהק חיים לכל חי. כיום מותר לכל אדם להאזין לשיחה, ואברהם עופר יכול לקיים האזנה צמודה לשיחותיו של כל מנהיג פוליטי.

אבל בארץ בטוחים הכן שקיימת במידה האזנה כללית כזאת, לא מטעם חובבנים בשורת ברר-עופר, אלא מטעם גופים מוקצוניים, ניום, המדווחים במישרין לראש-הממשלה, שי-היא גם מנהיגת המיפלגה.

במשך השנים, התלוננו עסקנים רבים על כך שמאזינים לשיחותיהם הטלפוניות ופותחים את מכתביהם. אם תגיד

מתירנות

קאריקטורה של ביל מולדן

היום לעסקן ישראלי שאין מאזינים לשיחותיו, הוא יגפול לך בסטירת-לחי.
מה זאת אומרת, לא מאזינים לשיחותי?
מה אני בעיניך, אתם אפס? אדוני, די יש האזי נה עז הקו 24 שעות ביום!

נ ינה, בכל זאת, שיתפסו מחר שני צעירים בניסיון להטמין מכשיר בבית ז'בוטינסקי. מה יקרה להם? יש תקדים.

לפני כעשרים שנה נתפס זוג צעירים במישרד מפ"ם. מאיר יערי גילה מכשיר-האזנה בשולחן-העבודה שלו. ואנשיו הציבו מארב לאנשים שפרצו בלילה כדי להחליף סוללה. הם נמסרו למישרה. מה קרה הלאה?
שום דבר לא. הצעירים פשוט נעלמו.

מה זאת אומרת, נעלמו? הרי הם ביצעו עבירה פלילית. האזנה מותרת, אבל הפריצה עדיין אסורה. ובכן, הם שוחררו בערבות, ונעלמו. המישרה לא טרחה לברר מה היו שותיהם האמיתיים.

אותו הדבר בדיוק יקרה לשני הפרוצים הצעירים לבית ז'בוטינסקי. הם יובאו בפני השופט בלישכתו, שלא בנוכחות צלמים ועיתונאים, וישוחררו בערבות עצמית.
צלם שינסה בכל זאת לצלם אותם ייאסר, והסרף במצלמתו יוחרם. כיוון בית-המישפטי, אדוני! כאן אסור לצלם!

אחר-כך יתברר שבמישרה נרשמו שני שמות כוונים. שר-המישרה יודה בכנסת, בתשובה לשאלתה של הח"כ הטרדן, שהיתה כאן רשלנות מסויימת. הוא יודיע שהי חקירה הפנימית במישרה הטילה את האחריות על היומנאי התורן, השוטר דויד לוי. הוא קיבל גניפה והועלה לדרגת סמל.
בכך יסתיימו הליכי המישרה והמישפטי.

ת תעורר, כמוכן, השאלה: מי שילם לצעירים שנעל-מו? ובכלל, אילו קרנות חשאיות יש בידי המערך?

ה פ כאמת מצחיקים, האמריקאים האלה. מזה עשרה חודשים רוגשת ורועשת הארץ, מחוף אל חוף, בגלל פרשת "וטרגיט". גילויים בעיתונים, מהפכות בקונגרס, ועזוים עם בממשלה. אפילו במישכן הנשיא רועדות אמות הסיפים.

מנבאים שזהו סופו הפוליטי של הנשיא ניקסון. שנבחר זה עתה ברוב עצום. סקרי דעת-הקהל (שבארצות-הברית יש להם ערך) מוכיחים כי הפופולריות של הנשיא צללה במהירות מסחררת.
וכך זה — בגלל מה?

ככן: בעיר וושינגטון יש בניין-מישרדים גדול ועגול, הקרוי "וטרגיט" — שער-המים. (למה? ככה.) בבניין זה שכנה הנהלת המיפלגה הדמוקרטית. ב-17 ביוני 1972 נתפסו כמה אנשים בשעת נסיון לפרוץ למישרד זה. נסתבר שהם הטמינו בו מכשיר-האזנה, וכי במשך שלושה שבועות האזינו לשיחות המנהיגים הדמוקרטיים. שתיכנונו את מערכת-הבחירות.
תוך כלי חקירת המיקרה, נתגלה שהיה קיים במטה-הבחירות של הנשיא ניקסון אגף לבידוש והחבלה.

אגף זה תוכנן מיבצעים שונים, שנועדו לעורר את דעת-הקהל נגד הדמוקרטים, לסכסך בין מנהיגיהם, וכו'. בין השאר שלח מיכתבים מזוייפים למערכת העיתונים והפיץ מידע מפוברק וכוזב, כדי לפגוע במועמדים הדמוקרטיים העיקריים.

ראש האגף הזה, עורך-דין צעיר בשם סיגרטי, הועסק עליידי הפקיד הממונה על פגישותיו של הנשיא ניקסון. משכורתו שולמה עליידי פרקליטו הפרטי של הנשיא. נתגלה שבכספת הפרטית של מוריס טאנס, שר-המיסחר לשעבר, גיבור מטה-הבחירות של ניקסון, נשמרו סכומי-כסף עצומים במזומנים. סכומים אלה נאספו מבעלי-הון ומחברות-ענק, בניגוד לחוק המפקח על הוצאות הבחירות. לכמה מן התורמים הובטחו שירותי של שגריר רים בעריבירה שונות (כהונת השגריר בתל-אביב לא נמכרה אז, עד כמה שנודע עד כה). הכספים הועברו בצורה חשאית, דרך חשבונות-בנק שונים בארצות-הברית ובמקסיקו, ושימשו בין השאר לימון פעולות הבילוש והחבלה.

הפרשה פרצה במהלך מערכת-הבחירות. אנשי ניקסון טענו שזהו פרובוקציה דמוקרטית. ואכן, השערורייה לא השפיעה על התוצאות בקלפי.

אולם כמה עיתונאים, ובראשם שני כתבים מזהירים של "ווישינגטון פוסט", לא נתנו מנוח. הם המשיכו לחקור, לגלות ודרכו, וגרמו לכך שהפרשה לא ירדה מסדר-היום.

הפורצים הועמדו למישפט. הודו והורשעו. אך לפתע גילה אחד הפורצים שהם הודו באשמה תמורת סכומי-שוחד גדולים שקיבלו מידי מקורביו של ניקסון, שביקשו למנוע גילויים נוספים במהלך המישפט. זהו פשע לפי החוק האמריקאי.

עכשיו נכנס גם הקונגרס לפעולה. ועדת-חקירה, בראש שות סנאטור דמוקראטי, פתחה בחקירה והזמינה עדים. הנשיא ניקסון אסר על כל פקיד הממשלה להיעיד בחקירה זו, בטענה שחקרן הפרדת-הרשויות פוטרו את פקיד הממשלה מן החובה לשתף פעולה עם הניאט.

בינתיים חקר הניאט את מ"מ מנכ"ל הבולשת הפרד"לית, שהיה זקוק לאישור הניאט כדי לקבל מינוי קבוע. האיש הודה שמסר לבית הלבן מידע שוטף על גיהול החקירה בפרשה זו. למרות שאנשי הבית הלבן עצמם היו החשודים העיקריים, הניאט לא אישר את מינויו. בינתיים הובילו החוטים אל שר-המישפטים לשעבר, מנהל מטה-הבחירות של ניקסון. נראה כי חוגג המצומצם ביותר של ניקסון מעורב בפרשה עד מעל לראש. הושמע בגלוי החשד שניכסון עצמו היה שותף לבילוש ולחבלה. ראשי מיפלגתו חששו מזעם הציבור, ותבעו מניכסון להסיר כל מיכשול בפני החקירה.

השבוע נכנע ניקסון. הוא הטיח עד כל פקידי הממשלה להיעיד על חקם בפרשה, והבטיח לשתף פעולה עם כל חקירת הניאט, הכולשת ובית-המישפטי.

הפרשה ממשיכה להכות גלים, ומספקת את הכותרת יות. ראשית בעיתונים. אין לשער מה יהיו תוצאותיה הפוליטיים.
זה כאמת מצחיק.

מ ה היה קורה אצלנו, אילו נתגלתה פרשה כזאת? נניח שמחר בבוקר ייתפסו שלושה צעירים, בשעת נסיון להטמין מכשיר-האזנה בבית ז'בוטינסקי (לשעבר מצודת-זאב, לפני ההתברגנות של חירות) בתל-אביב. יסתבר שהם נשלחו עליידי מטה-הבחירות של המערך. **חתיחה-יהיה!**

למה ישלח אברהם עופר את אנשיו להטמין מכשיר-האזנה במישרד של יוחנן בדר? הרי עופר ובדר מסתור דדים כל שני וחמישי, כדי לחכך בייח קנגניות שונות. **אבל נניח שזה יקרה בכל זאת. מה יהיה החמשך?**

אין בארץ חוק נגד האונתסטר. ולא במיקרה אין. אמנם, לפני שמונה שנים הביא שר-המישפטים דאן, דב יוסף, הצעת-חוק כזאת לכנסת. היא נועדה לאסור